

Ladislav Babić

Tri sestre, bez Čehova

Zbivanje koje je još uvijek "in statu nascendi" - što će reći, u fazi odvijanja – i nitko ne zna kako će završiti, prenosim kao nezainteresirana osoba za krajnji ishod. Jedini motiv je priložiti detalj, mirijadama sličnih koji tijekom ljudske povijesti kvare međuljudske odnose.

Imala majka tri kćeri. Mlađu, Srednju i Stariju. Razmiljеле se po državi kao rakova djeca, poudavale i razvele se – kako koja – imale djecu i vlastite živote. Majka ostade sama, ne htijući se u poznim godinama, kad čovjek strijepi kuca li na vrata znanac, prijatelj ili Smrt, preseliti ni Starijoj ni Srednjoj, a Mlađa je ionako nije zvala k sebi. Sestrice, ma i potekle iz istoga gnijezda, razlikovale se kao nebo i zemlja po duhovnim karakteristikama. Mlađa, udana za etnički nepočudnu osobu u svojoj državi, na prvi pogled vrlo koristoljubna osoba još od djetinjstva. Srednja, nasuprot tome, pošla je za osobu izrazitog animoziteta spram „krvnih zrnaca“ supruga mlađe seje. Starija pak nije imala predrasuda prema proizvoljnim i nebitnim karakteristikama ljudi, poput njihove nacionalne pripadnosti. Sestrice k'o sestrice, povezane od malih nogu, dakako da su uviđale međusobne razlike, što ih nije priječilo da održavaju dobre odnose. Krv nije voda, kaže se.

Sve do trenutka kad su počele shvaćati da im majka i onu jednu nogu kojom još stoji na ovom svijetu, polako, iz dana u dan sve neumitnije povlači ka drugoj kojom je već prekoračila granicu svjetova. Čovjek koji želi dobro svojoj djeci, da se međusobno ne zakrve poslije njegova konačnog putovanja u nepoznato, nastoji jasno i nedvosmisleno, pismeno objaviti poslijednju želju glede materijalnih stvari koje ne može ponijeti sa sobom. Objaviti oporuku. Ne znam jeli starica neodgovorna, dementna, ili tek uvjerena kako njeno vrijeme još nije nastupilo (a tko od nas to želi priznati?), no nikako da se odluči na takav korak u korist materijalnu - ali prije svega duhovnu - svojih kćeri, kako ne bi nastao raskol među njima, kao što među vladarevom djecom biva kad se dijeli carstvo.

Nije da majka nije imala neku ideju, više puta obznanjujući sinu Starije da bi sve ostavila njemu, ukoliko je voljan doći živjeti k njoj i brinuti o njenim potrebama. Maloga, tako ćemo zvati njenog unuka već dobrano zašlog u četvrtu desetljeće života, ne može se optužiti za gramzivost, a i ostale duhovne karakteristike bijahu mu primjerne. Želeći upravljati svojim životom mimo zapovjedne ruke bakine, nije prihvaćao njenu ponudu. A nije da nije mogao, pa nakon ovjerovljenja oporuke kod bilježnika živjeti kod starice, zanemarujući je pustiti da umre, i živjeti svoj život istovremeno pokazavši lakat trima sestrama (i svojoj majci), pretendenticama na ostavštinu. Ne tvrdite valjda da niste čuli za slične, ili još gore slučajeve? I njegov otac - jednaka, ako ne i dosta veća budala -

znao je popričati s bivšom punicom, uvjeravajući je kako je krajnji čas regulirati jednu od posljednjih i najbitnijih stvari koje su joj preostale u životu, nudeći svoju pomoć u tome. Uvjeravajući je, kako bi - akoli ne već najpravednije - od jedne majke najhumanije bilo ravnomjerno raspodjeliti imovinu među kćerkama. Godinama ju je nagovarao, a sin i njegova majka ništa nisu imali protiv.

Jednog dana, pri posjeti Mlađe Starijoj, potonja joj je spomenula majčinu ponudu da sve ostavi unuku. Na prvi pogled prihvaćajući prijedlog, već idući dan nakon povratka u svoje prebivalište (na sasvim drugom kraju države), telefonski javlja kako ipak smatra da ima pravo na nužni dio, koji joj pripada po očevom dijelu, a koji je nakon njegove smrti naslijedila mama. Poduži put do mjesta u kojem je živjela pročistio je njen koristoljubivi um. Nisam svjedočio razgovoru dviju sestara, ali izgleda da je pogreška Starije bila što je uopće spominjala takvu opciju, mimo one o podjeli ostavštine na tri ravnopravna dijela. Sve bi tu možda i završilo, majka bi i nadalje odgađala – do "svetog nigdarjeva" – regulirati stvar, da je Mlađa nije nazvala i spomenula opisani razgovor, što je stara telefonski prenijela Srednjoj. Onoj, koja je za vrijeme bivše države imala siguran posao u kraju sa većinom nacionalne manjine, što zajedno s mužem nikako nije mogla otrpjeti, te su oboje – kad je na vidjelu već bio raspad države – dali otkaz i preselili među "sebi slična krvna zrnca".

Ta, Srednja, bila je najbolje stojeća među sestrama. Neću pretjerujući je nazvati bogatašicom, ali svakako dobro stojećeg imovnog stanja, koje je tijekom godina samo uvećavala. Izgleda da je to, makar negdje u podsvijesti, imponiralo i majci kojoj postade najdraža kćerka, te ju je neprestano neumjerenog hvalila. Te oni su postigli ovo i ono, imaju toliko i toliko, djeci su ostavili to i to, i slično. Mada je – kao što spomenuh - koristoljublje bilo najvidljivije kod Mlađe, izgleda da je još i veće bilo, duboko prikriveno u ponorima duše Srednje. Možda ga je teže bilo očitati tumačeći njeno bogaćenje kao posljedicu marljivosti i ustrajnog rada, a ne impulsa tamnije strane ličnosti. Poslijednjih godina, majka je najradije odlazila na po nekoliko tjedana srednjoj kćerki, pa čak i prenijela na nju upravljanje uštedevinom, a i zdravstvenu iskaznicu podigla u mjestu udaljenom desetine kilometara od svoje kuće. Nije jednom otac svom djetetu govorio kako je to vrlo "sumnjivo", i da će sve završiti borbom rukama, nogama i noktima njegove tetke za dijelom, ako već ne cijelom majčinom ostavštinom. I kao da se to zbilja počelo

zbivati. Isti čas kad je majka telefonski spomenula kćerki razgovor Mlađe i Starije, te vlastitu ponudu prepuštanja imovine – kako je uvijek govorila – najdražem unuku, dobila je direktni odgovor: "Misliš li tako, onda više nećeš dolaziti k meni, niti će sređivati tvoje stvari. Što je taj unuk uradio za tebe da mu prepuštaš sve, a mene ostavljaš na cjedilu?". I poklopila slušalicu. Čini se da racionalno postupanje s kašnjenjem dolazi u glave ljudi, kao što spomenuh i pri reakciji Mlađe, Srednja je već koliko sutra dojurila do majke i odvezla je k sebi na par dana. Ne treba sumnjati, na prepariranje starice da je privuče na svoju stranu.

Kako će storija završiti, dali daljnim otezanjem majke do trenutka dok je Stvoritelj ne pozove sebi, dali prepuštanjem imovine srednjoj kćerki koja je – čini se – pokazala veće uvjeravalačko umijeće od sestrica, ili ipak podjelom imovine na tri ravnopravna dijela, a moguće i potpunim raskolom koji će se godinama sudski rješavati nakon smrti ostaviteljice, tko bi li ga znao. Odnosi među sestrama mogu se još više zakomplicirati, iz razloga što mati nije imala namjere, želje, volje i odlučnosti na vrijeme bespogovorno i pravno riješiti stvari, kako ne bi došlo do onoga do čega će eventualno doći. Sve nije nego tek možda svojevrsna analogija svade među Atenom, Herom i Afroditom, kad je Paris zlatnu jabuku (boginji pružiti nešto mimo zlata je lična uvreda, na kakvu se smrtnici ne bi usudili) namijenjenu najljepšoj - ponudio Afroditi. Boginje se moguće svađaju zbog oholosti i samodopadne sujete, Zemljani to čine radi opipljivijih stvari. Ljudi koji pljuju po materijalističkoj filozofiji, apsolutno ne razumijevajući o čemu se radi, kolju se upravo zbog materije, tvari realizirane u obliku imanja i financija pokojnika. Daleko je sunce, a još dalje iskonska ljubav i humani odnosi među ljudima.

Greška koja će moguće skupo stajati sudionike, leži prvenstveno u njihovim psihološkim osobinama; čak i u karakteru Starije, koja nije izdržala – mada bi bila zadovoljna ravnomernom raspodjelom nasljedstva – izlanuti majčin prijedlog, u korist svoga sina, pred najmlađom sestrom. Daljnji razvoj događaja naprosto je prirodno vođen karakterima sudionika, a kuda će ih odvesti tek će vrijeme pokazati. Ulogu dodijeljene zlatne jabuke u našoj skaski igra imanje, koje čak ni dodjeljeno nije, već je jedan hipotetski i odbijeni prijedlog ostao visjeti u zraku. Kao izazov ljudskosti sestrica, kakav možda još nisu doživjele. Ukoliko "zarate" tri seje, tri bića koja jedva mogu biološki biti bliskija, čovjek se pita, a kako onda

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publisher online and owner, Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžalić and Peter Tase, MBA
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com>

neće narodi, istovremeno dovoljno glupavi i toliko "oštrovidni" da uočavaju navodno bitnu razliku u genima drugih. Samo ne brvno u vlastitim očima, kao što bi im rekao Onaj koji ih - možda upravo stoga - zauvijek napustio.

02.12.2021.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NEKOPIRATI